

*“Orang,yang minum bir dari gelas orang lain,
Menjadi mabuk sendiri.”*

“Kdo jinému pivo pije,sám se z něho opije.”

(indonéské přísloví)

Jelikož se jen asi 3% tureckého území nalézají na evropském kontinentě,bývá tato bývalá mocná Osmánská říše právem považována za bránu do Asie.Tento nejlidnatější světadíl skýtá nejneočekávání překvapení nejen konvenčním světošlapům,ale i scestovalým lovcům piva.

Tak,když mi turecký číšník (turecký důstojník je dle křížovek “aga”) v zahradní restauraci přímořského města Kusadasy°přinesl čtyřdecovou skleničku točeného ležáku Pilsner Efes a já se zeptal kolik platím,dostalo se mi stručné odpovědi “Milion lir!” Zpočátku jsem se domníval,že se jedná o specifický druh humoru země,ze které jsem znal doposud jen med,pochod,křivé šavle a nesplachovací záchody,nebo že dotyčný vrchní je nebezpečný megaloman.Pohled na les úhledných nul na mé čerstvě vyměněné bankovce turecké měny mne však přesvědčil,že důslednost tamnější inflace hladce předčí i světelněrychlostní znehodnocování kupní síly peněz v někdejším Polsku.Na patře jsem dosud cítil vytříbený kvásek jemného,překvapivě voňavého řeckého ležáčku Mythos,proto mi fádni turecký Pilsner příliš neležel a na rozdíl od výborného jídla mne nechutnaly ani jiné značky jako například Tekel,Troy nebo Erciyas.

Indie dosáhla nedávno miliardy obyvatel a ve všech městech a vesnicích této země je to poznat.Samotářům se nedoporučuje plánovat si dovolenou v Dillí či Kalkatě,rovněž pivaři by si měli volit pro své degustační cesty jiné destinace.

Oficiální název mnoha světových piv je “India Pale Ale”.Pochází z dob,kdy se pivo vozilo v sudech z Anglie do oné rozlehlé kolonie po moři a muselo být uvařeno tak,aby se během dlouhého transportu nezkazilo.Podotýkám,že tenkrát ještě nebyla používána zhoubná pasterizace.

Když jsem se však žíznivý potácel ulicemi města Cochin,pivo jsem hledal marně.Všude byl jen neskutečný bordel,po ulicích se potulovaly bezprizorní krávy a hladoví psi,lidé v roztrhaných svršcích se brodili závějemi všudypřítomné špíny.Pouliční stánky nabízely pouze ovoce zeleninu a základní potraviny,nemohl jsem najít ani obchod se suvenýry,kde bych koupil pohlednice.Postěžoval jsem si svému najatému taxikáři, který mne půl dne vozil po místních kulturních památkách.Slíbil,že mne za menší příplatek na pivo doveze.

Zaparkovali jsme před patrovou budovou, která snad byla místním hotelem a taxikář ukázal na dveře,nad nimiž byl vedle sanskrtských klikiháků i mezinárodní slibný nápis BAR.Vzal jsem za kliku a vešel dovnitř.Ocitl jsem se v naprosté tmě v totálně neznámém prostředí.Zmateně jsem tápal a mimoděk očekával odkud přijde prvá rána.Propadl jsem panice a chtěl

ven. Během pár vteřin jsem však dokonale ztratil orientaci a tak jsem namísto do východových dveří narazil do barového pultu. Mé zornice se začaly postupně akomodovat na tmavé prostředí a já začal zvolna rozlišovat zářivě bílé hábity popíjejících hinduistů. Nakonec jsem objevil i barmana, který mi vzápětí podal velkou láhev originálního piva Kingfisher (ledňáček).

Další indická provincie Goa patřila až do roku 1962 Portugalsku. Za necelých 40 let nezávislosti stačili místní svobodní obyvatelé většinu výstavných koloniálních budov a kulturních památek takřka úplně zdevastovat. Naštěstí zde zůstaly i nadále stopy někdejší civilizace v podobě kultivovaných obchodů s alkoholem, kde jsem si svůj pivní obzor rozšířil o další indické značky Arlem a Belo. V překvapivě čisté hotelové restauraci poblíž přístavu jsem musel přiznat, že po porci ryzí indické Tandoori klouže do hlтанu i anonymní řed'ák Kingfisher.

V extrémně rušném městě Mumbai (do roku 1994 Bombay) se mi podařilo takřka nemožné. Přímou v centru jsem narazil na hospodu, která v sobě slučovala prvky lokální exotiky s nekontroverzní vizáží putyky, jež konsonuje i evropskému pivnímu gurmánovi. Lokál byl velice indický, ale na druhé straně dostatečně hospodářský, bylo v něm rušno jako v úle divokých včel, nicméně jsem našel volný stůl a o mé neomylné volbě rozhodla zejména skromná pípa s ambivalentním nápisem LONDON PILSNER (??) a anglicky tištěný jídelní lístek. Mladý civilní vrchní na mé otázky jestli podávají čepované pivo v půllitrových nádobách a zda-li hindský název v jídelníčku označuje kuře bez kosti a kůže (nebo případně kost a kůže), jen rozpačitě potřásal snědou hlavou. Cítil jsem se chvíli jako evropský blb, než mi došlo, že i v něch vzdálených krajích přezívají zvláštní zvyky, u nás známé z některých balkánských oblastí, kdy přikyvování hlavou neznamená souhlas, nýbrž jasné "ne".

Čepované pivo mne příliš nenadchlo, proto jsem opětovně zašmátral po nápojovém lístku, kde jsem objevil v kolonce "silná piva" asi čtyři inzerované značky. Osazenstvo baru nicméně pivu příliš neholdovalo a v krčmě letělo spíše "tvrdé". Skoro každý přítomný jednotlivec měl před sebou "plaskačku" s místní lihovinou a vícečlenná skupinka hostů upíjela přímo z ledem dochlazovan "sedmičky". Silné pivo bylo díky svým "grádům" nesporně chutnější než-li "londýnská Plzeň", nicméně jsem nadále pokračoval ve svém pivologickém průzkumu. Další třičtvrtelitrová láhev s mokem zvaným Khajuraho mne úplně zaskočila. Chmelový nápoj, který čítal bezmála 8% alkoholu až neuvěřitelně připomínal kutnohorský ležák Dačický. Byl příslušně nasládlý, navíc sladová "hlína", jež vedle kutnohorského produktu zdobí i některé druhy piv ze Žatce, Loun a Nové Paky zasahovala už do prvního chuťového plánu těsně před rozvinutím bohatého doznívání. Vida, na co člověk nenarazí v cizokrajné Indii!

Když jsem si objednával třetí kus silného piva, tentokrát pojmenovaného Hayward's 5000, jeden z mých indických spolustolovníků se bez optání chopil mé dopité láhve a zalil si své brandy ve skleničce zbytkem zkozovatelé tekutiny, která se utvořila z pěny steklé po vnitřním skle. Nevěnoval jsem tomu přílišnou pozornost a chystal se degustačně ohodnotit další značku ve velkém balení. Po návratu z WC jsem překvapeně sledoval, jak tentýž host bez mého vědomí ukapává z mého poloplného piva do drinků svých přátel. Když zaregistroval můj příchod, kvapně vrátil flašku na své místo a krátce nato se celý stůl na minimálně půl minuty rozezvučel pobaveným, srdečným smíchem. V domění, že se jedná o jakousi lidovou hru jsem si chtěl na oplátku nalít část jejich brandy do svého piva a pak jim případně nově vzniklou směs vylít na hlavu, ale byl jsem v podniku jedinou osobou bílé pleti a tak jsem se nepokoušel provokovat drtivou přesilou. Má případná vražda by zřejmě nebyla považována za rasově motivovaný zločin (neboť jsme byli všichni příslušníci rozsáhlé indoevropské rasy), ale pouze

za projev etnické nesnášenlivosti.

Hbitý číšník mi naservíroval už čtvrtý nevyzpytatelný lahvač a nakonec mi z vlastní iniciativy ještě nabídl umocněnou verzi klasického Kingfishera.

Pivo svěčilo mým příslušným mozgovým centřům až do momentu nočního návratu na loď, kdy mne zradil systematicky ohlupovaný motorický systém a já s podlamujícími se končetinami musel být do své kabiny šetrně doprovázen službu konajícím chorvatským důstojníkem, kterému jsem po celou klikatou cestu pochlebovačně vychvaloval tamnější značku Karlovačko.

Jihoasijský státeček Singapur je se svou roční spotřebou piva 25 litrů na obyvatele na první příčce ve spotřebě tohoto blahodárného nápoje v celé Asii. Ve srovnání s českou cifrou, která se od rozdělení federace konstantně pohybuje kolem 160 je to sice směšně málo, ale dotyčnému národu přesto alespoň nelze upřít jistou snahu. Tuzemskou nejrozšířenější značkou je tam ležák Tiger, nicméně v obchodech můžete snadno nalézt i jiné druhy, jako např. ABC Stout, pocházející z jiných tradičních pivovarů založených v onom regionu převážně ve 30. letech 20. století, dnes však sdružených v jeden velkopodnik. Hlavní město disponuje velkým množstvím hospod, kde reálný výčep nebývá vzácností, avšak sklenička moku je v těchto krajích podstatně dražší než v sousedních zemích.

V Singapuru je čisto a bezpečno. Naším úhlem pohledu nepříliš demokratická vláda si tam za pouhých pár dekád poradila s nepořádkem a kriminalitou. Přivezete-li na půdu Singapuru neproclenou láhev piva nebo krabičku cigaret, hrozí vám až několiksetdolarová pokuta. Stejně přísně je postihováno plivání, říhání a dokonce i žvýkání na veřejných místech. Vandalové a silniční piráti se vystavují nebezpečí zákonného zmlácení bambusovou, značně nadrozměrnou verzí historické rákosky.

V roce 1993 byl v Singapuru zadržen osmnáctiletý Američan, který dle domovských zvyků vyzdobil několik zaparkovaných aut sprejařskými hlubokomyslnými ornamenty. Byl odsouzen k měsíčnímu vězení a šesti ranám výše zmíněnou rekvizitou. Vláda USA pod vedením v té době čerstvě zvoleného prezidenta Billa Clintona, naléhavě žádala o prominutí trestu, ohlasy americké veřejnosti k této kauze však byly překvapivě pozitivní a často žádaly dokonce uzákonění těchto praktik proti samozvaným umělcům v samotné Americe. Vandalovi byl po diplomatických tahanicích snížen rozsudek na čtyři rány, které mu byly také, dle práva, svalnatým exekutorem důkladně s rozběhem naservírovány a z největší pravděpodobnosti onen hříšník je dnes zapřísáhlým odpůrcem freonů a ctí nedotknutelnost soukromého majetku.

Přísllovečný sladový ječmínek však v Singapuru nekvete ani motoristům, kteří by si chtěli pořídit vlastní motorové vozidlo. Vláda systematicky podporuje hustou síť ekologičtější veřejné dopravy a tak zájemce o vůz musí k podané žádosti na příslušný úřad připojit poplatek za kolkovou známku ve výši 20 000 amerických dolarů. Jestliže je suplika vyřízena kladně, je aspirantovi milostivě umožněno koupit si na domácím trhu automobil se spotřební daní ve výši 160%. Pak už jen zbývá zaplatit asi 25 000 dolarů za každoroční silniční daň a můžete konečně vyrazit na cesty. Avšak je-li vám fyzické zdraví milé – pozor na dopravní předpisy!! Turistům, kteří nehodlají trávit vzácný volný čas detailním studiem singapurské ústavy a objemného trestního zákoníku se doporučuje z bezpečnostních důvodů neopouštět neuváženě prostory letiště, přístavu či mezinárodního hotelu. Stejně tak já jsem spořádaně 10 minut hledal vyznačený přechod, než jsem se odvážil přejít vozovku, v hospodě se choval tiše a odepřel si

již čtvrtý půllitr Tigera, abych nezadal příčinu k trestnímu stíhání za opilství.

Podle Zlatých Stránek se ve městě nalézá i minipivovar bavorského stylu, ale já jsem jej nenavštívil, neboť jsem neměl odvalu riskovat výprask bambusovou tyčí.

Po svém přeletu do malajského Kuala Lumpur jsem dlouho nemohl objevit pivo. Dlouhá ulice, kterou jsem zrychleným krokem procházel, nabízela po svých stranách samé mototechny, tak jsem asi u pátého bloku zabočil na jednu příčnou. Tam již jsem měl větší štěstí. Restaurace nabízely neposkvřená muslimská jídla "halal", vzduch byl prosycen výpary z exotických indogriencí a stejně tak exotičtí majitelé pouličních jídelen hlučně lákali k návštěvě. Ale ouha! Úslužný personál těchto podniků byl ochoten nabídnout vše kromě piva a jiného alkoholu. Inu – pokrytecký Islám! Trvalo hodnou chvíli, než jsem našel stánek s lahvačkou, v němž pivařila skupinka brahmánů v turbanech a nad prodejním pultem kraloval nekompromisní nápis: MLADISTVÍM, PODNAPILÝM, ŘIDIČŮM A MUSLIMŮM ALKOHOLICKÉ NÁPOJE NEPODÁVÁME.

Jaké štěstí být křesťanem, pomyslel jsem si, když jsem žíznil hltal láhve licenčních výrobků firem Tuborg a Guinness. Originální malajskou značkou je pivo s názvem Anchor s letitou tradicí, avšak neutrální chuti. Princ ze Sarawaku, bájný Sandokan si asi příliš neužil. Nicméně plechovka s údajným ležákem Anchor byla udělena jako 1. cena v degustační soutěži při příležitosti Dne Chmelové Šišky v roce 1998.

Thajské hlavní město Bangkok v roce 1998 s nevyřešenou otázkou městské hromadné dopravy připomínalo suchou žumpu s lidskými červy. Rozestavěná nadúrovňová dráha přestala být financována, protože vládě došly v rozpočtu peníze (dnes je již naštěstí v provozu), takže evropský či americký turista na vlastní kůži zažíval, co znamená opravdová dopravní kalamita mnohamilionovém velkoměstě. Z křižovatek po rozsvícení zeleného světla vyjížděly početné pelotony motocyklových závodníků a dopravní policisté si chránili tváře ochrannými rouškami, takže je nebylo možno rozeznat od potenciálních banditů. Lidské mraveniště bylo plné četných stánkařů, žebráků a buddhistických mnichů, které jsem velice litoval, neboť v kláštorech mohli pít pouze vodu, a až po několikaleté službě jim bylo dovoleno obohatit sortiment konzumovaných nápojů o buvolí mléko.

V tomto hektickém městě jsem se však hned prvního dne zamiloval do slavného thajského piva Singha, jež jsem vždy iniciativně vyhledával při svých dalších návštěvách této země i v thajských restauracích po celém světě. Singha je silný ležák s pozoruhodnými 40 jednotkami hořkosti (hodně hořké) a při svých více než 6% alkoholu má konsistenci zhruba naší čtrnáctky. Firma Rawd Boon jej vaří už od roku 1933 a mne by jen zajímalo, kdo je to tak dobře naučil, když tato země nebyla ve své historii skoro nikdy pod jakoukoliv koloniální nadvládou.

Další rozšířenou značkou je pivo Chang (slon), nejspíš vyráběné filiálkou dánského Carlsbergu. Je nasládlé a nedosahuje ani náznaku kvalit konkurenční Singhy. Německé kořeny mají zřejmě ležáky Klosterbrau a Mittweida, nejasný původ značka Amarit, která však nebývá běžně k dostání.

Další vyhledávanou atrakcí je thajská kuchyně, která se vyznačuje až excesivní pikantností. Jsou přivyklí na tuzemská ohnivá masa, ďábelské omáčky a guláše, nedbal jsem varování

vytištěného na jídelním lístku v bangkokské restauraci a objednal si tradiční hovězí salát s dresingem Yum-Yum. Přes nesporné chuťové kvality speciality bylo její požívání aktem ryzího masochismu nejhrubšího zrna. S vypáleným hltanem, jícnem a slzícíma očima jsem do sebe překotně lil džbány točeného Carlsbergu a Singhy, až jsem cítil, že opětovný návrat do 40 stupňového vedra mi neudělá asi příliš dobře.

Palčivá žízeň neustávala ani po odchodu z restaurace bylo jí nutno průběžně dohašovat v některých z četných okolních šenků. K večeři jsem si pak dal porci kuřete, o níž mne musel vrchní ubezpečit, že není vůbec ostrá a k udusání posledních žhavých uhlíků odpolední vyprahlosti ještě jednu zamilovanou Singhu.

Byl jsem v Bangkoku poprvé a neznal místní poměry, proto jsem také nevěděl, že poblíž mého hotelu probíhá večerní odchyt turistů. Zapomněl jsem na vyprávění jednoho mého zcestovalého kolegy, který tvrdil, že ať chcete v tomto městě jet kamkoliv, taxikář vás vždy spolehlivě zaveze do bordelu. Úslužný majitel motorové tříkolky Tuk-tuk se podle darované navštívenky jmenoval pan Boon, což mi mimochodem připomínalo jméno výrobce piva Singha, a nabízel mi odvoz do masážního salónu. Masáž? Proč ne! Potřeboval bych trochu protáhnout strnulou krční páteř.

Slíbený salón se však nakonec ukázal býti podnikem poněkud jiného druhu. V asi 30 metrů dlouhé prosklené výkladní skříni pózovalo několik desítek domácích krásek oděných v červené jednodílné plavky a opatřených inventárním číslem. Všechny na mne vyzývavě mávaly a posílaly mi vzdušné polibky. No co, pomyslíl jsem si, jednou jsem v Bangkoku tak proč nezkusit, jak chutná vyhlášený noční život.

Třesu si rukou s manažérem a ptám se na cenu. V přepočtu to dělá zhruba 105 dolarů za devadesát minut s občerstvením a lázní. To není vůbec špatná cena, přesvědčuji se vzpomínaje na předražené amatérky v Mexiku.

Avšak smůla! V mé peněženke se nenachází příslušná hotovost, ba ani kreditní karta. Pochybuji, že by mi tady prodali nějakou děvu na leasing. Diplomatically smlouvám, elegantní šéf mne však s porozuměním vede na druhý konec humanitního terária, kde jsou o nic méně atraktivnější ženy ovšem v plavkách barvy blankytně modré. Ty jsou za 90. Na to naštěstí mám. Vybírám si štíhlou vysokou Thajku s nádherně dlouhými vlasy, která je evidována pod čísle 8. Za pět minut přichází ladným krokem do mého pokoje. Vybral jsem si dobře. V ruce třímá orosenou litrovku Singhy. V zápětí přináší pokojská ještě jednu láhev a dvě skleničky. Číslo 8 mne na uvítanou něžně líbá na rty, které si pak pečlivě otírá desinfekčním roztokem. Během pěti sekund je úplně nahá a totéž žádá i ode mne. Popijíme Singhu, do obrovské vany rozměrů středního brouzdaliště se napouští voda a my si povídáme o našich rozdílných světech.

Dozvídám se, že prostitute patří v Thajsku k prestižním profesím. Po několikaletém výkonu řemesla se placená souložnice navrácí z města zpět do rodné vísky, kde postaví pro sebe a své rodiče nový dům, může se šťastně provdat a je svým okolím respektována a ctěna. Kultura značně odlišná od pokryteckého puritánského světa.

I samotné číslo 8 na mou otázku, jak je spokojena se svou prací bez váhání odpovídá: "Moc se mi to líbí. Ráda poznávám nové lidi".

Pak sedíme ve vaně a Thajka mi rutinově masíruje zátylek. Takže přece jen masáž! Pan Boon nelhal!

Nakonec dochází k předplacenému aktu, jenž je velice příjemný, neboť cítím, že má partnerka opravdu miluje svou práci. Bohužel, množství vypitého piva mi zabraňuje i více než po

půlhodině dospět do očekávaného finále. Navíc mne, i díky časovému posunu, pomalu bere spaní. Po vzoru mnoha příslušnic opačného pohlaví tedy předstírám. Zkušenou služku lásky však neobalamutím. Dívá se na mne trochu vyčítavě a nechápavě. To víš, vysvětluji kvapně u další skleničky už zteplalého piva, my Slované potřebujeme trochu více času a mi už za 15 minut končí kredit! To nevadí, usmívá se šťastně, jen si připlatíš a můžeme hned dalších 90 minut pokračovat!

Ne. Nejsem už solventní! Sbohem, číslo 8! Bylo to krásné, ale budu i nadále takhle rozhazovat peníze ze svého limitovaného rozpočtu, strávím zbývající dva týdny své dovolené o suché rýži a vodě!

Je ještě brzo, ale "můj" taxikář již poctivě čeká v recepci. Plánuje mi další program – návštěvu pověstné sex show. Pro tentokrát však před vaginami hrajícími ping-pong dávám přednost pohodlné privátní posteli. Snad příště, pane Boon, co jsem dlužen? To je O.K., usmívá se čiperný Asiat, do masážního salónu já jezdím zadarmo!

Bylo už dávno po půlnoci, když jsem vstoupil do svého pokoje. Utíkal jsem v naději k ledničce. A skutečně! Hotel mi popřál dobrou noc tím nejdvořilejším způsobem. Ležely tam dvě řádně vychlazené třetinky Singhy. Brzy jsem usnul a ve spaní mne napadlo, zda-li při soutěžích v pití piva mohou být siamská dvojčata s jedním žaludkem považována za jednu osobu.

Thajsko nabízí mnohem více než své hlavní město. V Kachanaburi se můžete vlakem projet po pověstném mostě přes řeku Kwai, z města na severu Chiang Mai je to již blízko do tzv. zlatého trojúhelníku, kde není problém na chvíli si odskočit do Laosu na Beer Lao nebo na barské Mandalay.

Přímořské městečko Pattaya vypadá stejně jako stovky přímořských letovisek na celém světě. Pozoruhodné je, že se v centru blízko sebe nalézají hned dva německé minipivovary. Bavorský Bavaria House a hostinský pivovar Hopf prezentující světlé a tmavé pšeničné, chuťově širokospektrální pivo. V potravinovém oddělení tmavějšího obchodního domu jsem ještě objevil příjemný ležák Leo a černé pivo Black Tiger.

Thajsko je pro pivaře vsutku zaslíbenou zemí. Opouštíte-li tento stát letecky, nezapomeňte se zastavit na žejdlík v minipivovaru HB (podobnost s mnichovským Hoffbräuhausem je údajně čistě náhodná) instalovaném přímo v prostorách bangkokského letiště. Světlý a černý ležák bavorského typu je stylovou tečkou za exotickými zážitky v bývalém Siamském Království.

"Tady já jíst nebudu", oznámil mi přímočaře můj polský kamarád Wojtek hned ve dveřích místního pohostinství v Ho-či-minově městě, kam nás, dle mého výslovného přání, zavezli naši dva cyklističtí rikšové. Pravda, Wojtek ve věku bezmála 65 let měl asi poněkud vyvrálenější představy o hygieně stolování a ani já bych si na onom místě netroufal jíst z podlahy. Solidárně jsem tedy odmítl jídelní lístek (stejně vytištěný ve vietnamštině) a objednal si pouze láhev lokálního Beer Saigon.

Už minimálně před dvaceti lety jsem si přísahal, že jestli se někdy dostanu na vietnamské území, začnu tam horlivě prodávat na burze, aby domorodci poznali, co sami provádějí po léta v Ostravě. Nakonec jsem však vůbec neměl myšlenky hledat v bývalém Saigonu tržnici. Bylo totiž třeba během krátkého časového limitu okusit další exotické pivní druhy.

Počátek mé exkurze byl pro mne značným zklamáním. Pivní trh byl ještě kupodivu ovlivňován dobou někdejší francouzské koloniální nadvlády a piva jako “333”, “Bivina” nebo “BGI” byly chuti naprosto neidentifikovatelné – čili o ničem. Svou rozčarovanosť jsem nijak neskrýval, když tu náhle můj rikša zastavil svůj upravený bicykl před velkým bambusovým přístřeškem, ve kterém popíjeli místní občané žlutavou tekutinu s pěnou.

“To je originální vietnamské pivo Bia Hoi,” poučil mne průvodce kvákavou angličtinou, “je vyrobeno z rýže.”
(Z čeho jiného).

Vmžiku jsem stál před prodejním místem, které by se ani při největší benevolenci nedalo označit za výčep. Výčepní naléval specifické pivo ze zvláštního kovového tanku do plastických dvoulitrových kanystříků za velice výhodnou cenu – cca 50 centů za kus. Konečně jsem našel, co jsem potřeboval a byl jsem velice potěšen, protože onen truňk i přes svoji nevábnou barvu disponoval decentním kváskem a o síle zhruba naší osmičky byl v tropickém monsunovém podnebí velmi lehce pitelný a osvěžující. Proto jsem si jej také chtěl dopřát i v rodinném hostinci blízko přístavu ve Vung Tau.

Ve snaze pochlubit se svou plynou vietnamštinou, oslovil jsem na pohled starého muže u výčepního tanku čerstvě naučenou frází “Bia Hoi!”

Výčepní mne obdařil naprosto nechápavým pohledem.

“Bia Hoi!” opakoval jsem znovu bez pozitivního výsledku.

“Bia Hoi!!” řekl jsem potřetí a mezinárodním posunkem jsem naznačil lití tekutiny do hrdla.

“Bia Hoíííí!!” vyštěkl radostně Vietnamec modulujíc poslední slabiku do hraniční polohy koloraturní sopranistky a začal mi plnit kanystr rýžovým kvasem vyrobeným společností Viaco.

Uvědomil jsem si, že vietnamština, ačkoliv v písmu používá modifikovanou latinku, je příbuzná s jazyky Číny a ve výslovnosti jednotlivých, povětšinou kusých slov je nutno zachovávat předepsanou intonaci (vietnamský jazyk jich má plných šest druhů). Možná, že jsem svým slovním projevem nepožádal o točené pivo, nýbrž o úzkoprofilové vibrační spektrum.

Závěrem ještě dvě rady pro uctívače hospod cestující do Vietnamu:

- 1.) Demižónek s pivem Bia Hoi vyprázdněte co nejdříve a v žádném případě neskladujte do druhého dne. Neboť po 24 hodinách se již z roztoku beze stopy vytratí nezbytný kvásek i decentní ostrost a nápoj se maximálně hodí na pohnojení zahrady.
 - 2.) K jídlu si neobjednávejte pokrmy s játry – mohou být ze psa a před pozřením potravy v žádném případě nenavštěvujte prostory kuchyně. Doporučuje se také po obědě, v rámci desinfekce vnitřností, okusit některý z mnoha druhů silné domácí pálenky.
-

O Hong-Kongu jsem věděl, že byl 158 let britským územím, proto jsem přeplněnými ulicemi spěchal, po několikátýdenním asijském putování, ochutnat zase trochu pravé Evropy. V Hong-kongu se dnes licenčně vaří filipínské pivo San Miguel, na trhu jsou běžné i mnohé čínské značky, ale já jsem již byl exotikou přesycen a chtěl jsem se vrátit do Normálu.

V typickém anglickém pubu jsem se zadostiučiněním zaregistroval známé pumpy s Ale a Bittery jako je Boddington nebo Caffrey's. Ale co to vidím? Zpoza rohu na mne vykukuje známé červeno-modro-bílé logo. Ano. Je to tak! Pravý Budějovický Budvar, perla Jižních Čech, noční měra amerických pivních plagiátorů na čepu v nově ustanoveném kousku Číny!

Starší šikmooká barmanka mi fortelně načepovala půllitr a účtovala mi 4 dolary 50.....

(5 etiket)